

Een marinier in hart en nieren

Waar gebeurde verhalen , met een lach en een traan.

Nelly van Dijk

Inleiding

Ik ben Nelly van Dijk, 73 jaar, getrouwd met Theo en wonen in de provincie Flevoland.

Dit is mijn vijfde bundel over de mariniers.

In de afgelopen jaren heb ik vele mariniers leren kennen en zij waren bereid om hun verhalen met mij te delen zodat ik er weer een boekwerk van kon gaan maken.

Verhalen met een lach en een traan, maar waar gebeurde verhalen die heel aangrijpend zijn.

Respect voor alle mariniers maar ook een ode aan hen die zijn omgekomen.

Ik wens U veel leesplezier

Met mijn dank aan de mariniers die mij toestemming hebben gegeven om hun verhalen in dit boek te mogen plaatsen.

Jaap Mooi
Piet Lakeman
Evert Everts
Klaas Jol
Ron Rovers
Piet Jansen
Marinier Fred
Marijn Machielsen
Rien Pauli
Theo Kuivenhoven
Auteur Jack Riemers & Sylvain Kamans
Edwin van Sambeek
Richard Janssen.
Gerard Zikking
Fred Harms
Leo Jansen
Gerard Timmerman, verslaggever Texelse Courant.
Jeroen van Hattum, Journalist Texelse Courant.
Korps Mariniers Forum
Mariniers Museum
H van Bolès, Leger Film- en Fotodienst
Anton Melein
Jan Groen
Aart van Laerhoven
Teus Bosch
Marcel Potters
Zuidfront Holland
Nationaal Archief

Ook Marjan heeft een verhaal ingestuurd

R.I.P Lucas Paolo Kastelijn

Inhoud

- 1-Gedenken
- 2-D-1 s'Avonds
- 3-Ik ben één van de veteranen
- 4-Piet van de tanks
- 5-Verhaal Jan Groen
- 6-Acclimatiseren op Aruba
- 7-Korpswapen
- 8-Ridder MWO
- 9-Stapavond op Texel
- 10-Vandaag
- 11-Verhalen Lucas Kastelijn
- 12-Passie van Richard
- 13-Eigen huis en tuin
- 14-De "last Post"
- 15-Militair
- 16-Mariniers moorden niet
- 17-Mariniers naar de kapper
- 18-De wacht
- 19-Nieuw Guinea en naar huis
- 20-Verhalen van Fred Harms
- 21-Nieuw Guinea 5
- 22-Verhalen Jaap Mooi
- 23-Oefening Aruba
- 24-Verhaal Klaas Jol
- 25-Een bizar balletje
- 26-MB Parera 1979
- 27-4 Mei
- 28-Arjan Naarden
- 29-Tragedie op Texel
- 30-Binnen het kader
- 31-Mariniers ontvoeren
- 32-Oefening
- 33-Periode van Genth Kazerne
- 34-Hollandse missie
- 35-Natuurlijk goed gekeurd
- 36-Verhalen Korps Forum
- 37-De punt
- 38-Commando
- 39-Als een marinier
- 40-Who Am I
- 41-Uitdagende condities
- 42-Wist je dat

- 43-Vandaag 1955
- 44-Pittige opleiding
- 45-Kerstverhaal
- 46-Op vakantie
- 47-De veteraan
- 48-Verhaal Johan Mac Mootry
- 49-Nieuw beeld
- 50-Mijn diensttijd
- 51- 20 Maart 2020
- 52- Gedicht
- 53- Einde oefening
- 54- Vrijheid is niet vanzelfsprekend
- 55- Vrijheid
- 56- Vrienden van het Korps
- 57- Korps Mariniers
- 58- De strijd om de Maasbruggen in Rotterdam

1-Gedicht getiteld “gedenken”

Bij zonsopgang en zonsondergang ,
denken wij aan hen
Bij het waaien van de wind, in de kou van de winter,
denken wij aan hen
Bij het openspringen van de knoppen in de lente,
denken wij aan hen
Bij de wedergeboorte van de natuur,
denken wij aan hen
Onder de blauwe hemel , in de hitte van de zomer,
denken wij aan hen
Bij het ritselen van de bladeren in de schoonheid van de herfst,
denken wij aan hen
Wanneer het jaar begint en eindigt,
denken wij aan hen
Zolang wij leven, blijven zij leven , zij zijn een deel van ons,
zolang wij hen herdenken
Als wij moe zijn, steun nodig hebben,
denken wij aan hen
Als we ons verlaten voelen, neerslachtig zijn,
denken wij aan hen
Als we onze vreugde willen delen,
denken wij aan hen
Als we moeilijke beslissingen moeten nemen,
denken wij aan hen
Als we iets goeds kunnen doen door wat zij ons leerden,
denken wij aan hen
Zolang wij leven, blijven zij leven, zij zijn een deel van ons,
zolang wij hen herdenken.

Auteur Jack Riemers & Sylvain Kamans

2-D-1.s Avonds..

.
De mannen eten hun laatste verse warme maaltijd aan boord van hun schip;
Er worden grappen gemaakt;
Gokschulden worden verrekend;
Met veel liefde en uitkijk naar een mooie toekomst schrijven zij hun laatste brief naar hun thuisfront;
De laatste inlichtingen en orders worden verstrekt;
De commandant spreekt de mannen moed in;
Een laatste dienst met een gebed naar de Altijd Aanwezige onze God om de strijd te mogen overleven;
Rantsoenen worden uitgedeeld;
Water wordt opgetopt;
Wapens en munitie worden verstrekt;
Hier volgt de oproep via de scheepsomroep om te verplaatsen naar de verzamelplaats aan boord;
De scheepsomroep beveelt om te embarkeren aan boord van de landingsvaartuigen;
Een laatste sigaret wordt gerookt;
Nog een paar foute grappen om de zenuwen te bedaren;
Het licht aan boord is rood;
Nu is het donker en stil;
Opeengepakt in het landingsvaartuig;
Sommigen snikken, sommigen lachen, de meesten zijn stil;
Zij gaan ervoor;
Onzeker, bang, zeeziek, maar zo enorm moedig....
Wij kunnen enkel dankbaar zijn. Zij zijn ons voorgedaan, zij zijn ons voorbeeld en onze drijfveer om ons in hun voetsporen in te zetten voor een betere wereld: [#Tikkun](#) olam

Anton Melein

3-Ik ben een van de veteranen!

Een veteraan is iemand die op enig moment in zijn of haar leven een blanco cheque heeft gegeven aan de Nederlandse Staat met een waarde die oploopt tot het geven van het leven.

Ongeacht persoonlijke politieke voorkeur is het een eer om je land te dienen, helaas zijn veel mensen dat vergeten. Ik ben trots op mijn wapenbroeders van toen en nu.

Edwin van Sambeek

4-Door: Evert Everts

Piet van de Tanks en een vat bier.

Op een avond op het AOK Texel werd alarmoefening gegeven. Iedereen aantreden. Ja hoor, het was zover. Piet van de Tanks had dorst en wilde gezellig iets nuttigen. Chauffeur van de wacht met een oude Daf voorgerezen en wie mee wilde kon instappen, uitgezonderd wachtsvolk, zieken en gestraften. Die mochten niet mee. Afijn er werd met een volle bak, met Piet van de Tanks als coördinator naast de chauffeur, koers gezet richting Oude Schild. Daar was een huis waar de CDT zijn oog op had laten vallen. Ik weet de naam niet meer zo van het etablissement maar het was bij de haven. Iedereen netjes aan de bar een plaatsje gevonden en Piet gaf de eerste ronde. Had niet het lef in je donder om hem voor te zijn want dat kon wel eens beloond worden met een slechte week of uitmonden in een overplaatsing. Het eerste biertje was om het stof weg te spoelen, dan volgden er nog een paar om onder andere te wennen aan het merk en omdat op 1 been moeilijk lopen was. Dit alles aangevuld met pinda's om te knabbelen en gevolgd door de broodnodige verhalen. Meestal over tanks. Raar hè. Na een tijd de kroegbaas van zijn overjarige biervoorraad af te hebben geholpen, kwam er ineens een mooie dame binnenstappen. Die bleek terplekke in de kroeg een kamer te huren, daar het ook een B&B functie had.

Dit bracht in de hoofden van de paxen een chemische reactie teweeg en plots kwam daar het idee van de ouwe om een vat bier te zetten als er iemand bij de dame in kwestie binnen durfde te gaan. Nou ja, met het nodige nivo al in mijn mik leek me dat niet zo moeilijk te zijn. Dus ik heel dapper richting de deur waarachter de dame in kwestie zojuist was verdwenen. Netjes geklopt op de deur en niet afgewacht, maar gewoon hondsbrutaal naar binnen gewandeld.

De jongedame stond me verbaasd aan te kijken en zei helemaal niets. Ik heb haar netjes uitgelegd waarom ik daar ineens stond en dat er een vat bier stond te wachten. Ze zag er gelukkig de lol van in en had ook zelf wel dorst. Nog even een 15 tal minuutjes gewacht, de kleding wat verfrommeld en terug naar de tap. Nou weet iedereen dus dat ik verder niets met haar heb uitgevreten, maar het werd er nog beregezellig. Wat er nog uren nadien is voorgevallen weet ik niet. Weet wel dat de dag erna een hele zware dag was en dat ik iets opgevangen had dat we met een B1 sloep teruggegaan waren. Ik had wel blaren op mijn klauwen, dat weer wel.

5-Op 19 jarige leeftijd werd ik ingelijfd bij het korps op 6 maart 1962. Ik stapte daarvoor inde trein vanaf het Hollands spoor in Den Haag met stapte uit bij het station Driebergen-Rijssenburg. Waar ik in de Canedian truc van het Korps stapte en vervoerd werd naar de VBH-,kaz. Daar werd mij het reglement krijgstucht werd uitgereikt met de mededeling dat ik vanaf dat moment dat moment inde de krijgstucht stond.. Vervolgens werd ik met nog een aantal nieuwe maten langs "de bottelier" werd gestuurd waar ik mijn uitrusting en mijn uniform ontving mijn beddengoed en dekens. Vervolgens werd ik voorzien van een pokkenrevactinatie ontving mijn spuiten kwamen in de loop van de week daarop. Daarna kon ik mijn dekens van mij marine nummer voorzien door het daarop gestempelde nummer met de zgn kettingsteek te onzin en met witte Dmv borduurzijde.

In september 1962 werd ik met mij maten naar de West verscheept met de Prins der Nederlanden van de KNSM. Een reis van plm 14 dagen. Met de bedoeling om vanuit Curaçao naar Nieuw Guinea te worden gevlogen. Zover kwam het niet omdat Indonesië zich met steun van de USA zich NG van ons overnam. Ik bleef dus "hangen" op Curaçacao.

Jan Groen

6-Acclimatiseren op Aruba

17 Januari 1979/ barak B 5

Na aangekomen te zijn op Aruba moesten we gaan acclimatiseren om aan de temperatuur te gaan wennen.

Na een week moesten we lerie's gaan uitdunnen op de plas bij de molen, er kwam een truck met een grote korf maar na een paar mislukte pogingen werd dat gestaakt en kon ons peloton aan de slag.

En uiteraard alles met de hand, de hele plas lag vol en moest dus nodig uitgedund worden.

Dit heeft een paar dagen geduurd maar het resultaat mocht gezien worden, helaas geen foto ervan gevonden.

Theo Kuivenhoven

7-Op het Korpswapen staat behalve de spreuk

" Qua Pater Orbis" ook de spreuk "Je Maintiendrai".

De eerste spreuk kennen wij ongetwijfeld en bij de tweede weten de meesten van ons best dat hier "ik zal handhaven" staat.

Maar wat betekent 'Je Maintiendrai'? nog meer. En waar komt het vandaan?

'Je maintiendrai' is Frans voor 'Ik zal handhaven'.

Het is de wapenspreuk van het huis van Oranje-Nassau. In een brief (1565) verklaarde Willem van Oranje dat;

"Ik zal handhaven de deugd en adeldom,

ik zal handhaven de hoogheid van mijn naam,

ik zal handhaven de eer, het geloof en de wet van God, van mijn Koning, van mijn vrienden en mij."

Gedeeltelijk overgenomen van 43 MECHBRIG.

8-Ridder MWO Albert Hoeben 1920-2014 RIP

Op 29 augustus 1946 streed Hoeben op Oost-Java als commandant bij Kampong Gondang. Met een automatische geweergroep slaagde hij erin een door Indonesiërs verdedigde stelling te veroveren.

Zijn groep overmeesterde de Indonesiërs en maakte munitie buit. Korporaal der mariniers Hoeben kreeg bij deze actie drie handgranaten zijn richting uit geworpen, een van deze handgranaten kwam op de rug van korporaal Hoeben terecht en de andere twee naast hem in de greppel, terwijl er werd teruggeschoten graaide Hoeben de handgranaten naar zich toe en gooide ze terug, waarbij er twee ontploften. Daarna gooide hij er nog een van zichzelf en gebruik makend van het stof dat door de inslagen van de handgranaten opwoei, sprong hij over een dijke, richtte zijn wapen en schoot een tegenstander dood, een tweede richtte zijn wapen op hem waarna hij deze met de kolf van het geweer op het hoofd sloeg. Op dat ogenblik begon een vijandelijke mitrailleur vanuit een bunker te schieten welke door de manschappen van Hoeben werd beschoten. Korporaal Hoeben gooide een toegeworpen handgranaat in de bunker waarna het pleit was beslecht.

Een paar maanden later werd Albert Hoeben benoemd tot ridder MWO der vierde klasse..

foto,s Albert Hoeben tijdens de Limburgse Veteranendag, Roermond 18 juni 2011 en tijdens zijn diensttijd op Oost-Java.

Wikipedia/Nationaal Archief

9-Stapavond op Texel.

Wij naar de Koog. Hartje zomer, dus vol met toeristen. Discotheek binnen gelopen, in uniform want daar kicken die Duitse vrouwen zo op, en de jacht kon beginnen. Na eerst een stuk of versnaperingen naar binnen te hebben gegoten werd het tijd om een verkenningsmissie te starten. Mijn oog was gevallen op een mooie blondine, van Duitschen bloed waar ik al rap achter kwam. Het toeval wilde dat ik opgegroeid ben in het grensgebied en dus wel aardig met die bockwursttaal uit de voeten kon. Gooit die diskjockey er een fijne dansplaat op en ik de stoute schoenen aangetrokken en vraag de dame in kwestie om te te dansen. Nou het antwoord was typisch Duits. Een vreselijk arrogante en minachtende rotkop en een verbeten NEIN. Okay, even goede vrienden, maar ik heb toch meestal het laatste woord en bood de arrogante, ineens heel niet zo mooi meer, dan rijk excuses aan voor mijn lompe gedrag en excuseerde mij tevens dat ik niet had bemerkt dat ze houten poten had. Nou, ik kan je verzekeren dat het bijna het begin was van een 3e wereldoorlog.

Evert Everts

10-Vandaag in 1955 kreeg de 'Afdeling Mariniers Doorn' de naam Van Braam Houckgeestkazerne (VBHKAZ).

Tijdens WOII werd nabij Doorn het 'Arbeidsdienstkamp Woestduin' opgericht. Op 1 maart 1946 nam de 'School Reserve Officieren Mariniers' hun intrek in 'Kamp Woestduin' en veranderde dat jaar de naam van het terrein in 'Afdeling Mariniers Doorn'.

De huidige kazerne in Doorn is vernoemd naar een officier van het Korps Mariniers, Floris. A. van Braam Houckgeest (1837-1922).

Als eerste luitenant der mariniers onderscheidde Van Braam Houckgeest zich door zijn moedige optreden op de kust van Guinea in 1869 tijdens de strijd om Commenda.

Hiervoor werd hij bij Koninklijke Besluit van 23 april 1870 benoemd tot Ridder der 4e klasse der Militaire Willemsorde.

#QPO #Verbondenheid #Doorn

11-De verhalen die zich hier bevinden heb ik persoonlijk van Lucas gekregen en met toestemming om deze te mogen plaatsen.

Lucas Kastelijn (RIP) vanuit memoriam omdat we natuurlijk ook zijn prachtige verhalen nooit mogen vergeten.

Naam : Lucas Kastelijn

Marno : 038216

Bak 201

Indiensttreding : 6 augustus 1973

Bakskader : Sgt Arie Treffers – Kpl. John Kranenburg , Marn 1 Peter Zonneville

NB : Alle anekdotes heb ik naar waarheid beschreven zoals ik ze mij kan herinneren. Ik heb geprobeerd om niemand persoonlijk aan te spreken , laat staan iemand te kwetsen. Ik vertel de verhalen met een grote dosis zelfspot , met mijn persoon als “ lijdend voorwerp “ . Pas na jaren kwam ik er achter dat ik in principe een heel vervelende Marinier moet zijn geweest , in het bijzonder voor mijn directe kaderleden.....Maar ik heb altijd heel veel plezier gehad in het Marinierswerk ! Mocht iemand zich wel aangesproken / gekwetst voelen dan staat het u zeker vrij om contact met mij op te nemen , dan praten we het samen uit !

Met respectvolle groeten aan mijn mede oud-mariniers , QPO en Semper Fidelis !

Anekdote 1 : Begin 1973 gekeurd op Markeursel te Hollandsche Rading , uit een groep van 140 keurlingen werden er slechts vier toegelaten tot het Korps mariniers. Bij binnenkomst moest ik een lijst invullen met als eerste vraag : Vul hieronder drie voorkeuren in voor welk dienstvak je graag in aanmerking zou willen komen.....Ik vulde meteen in : optie 1 = Korps Mariniers , optie 2 = Mariniers en optie 3 = HET Korps....De wervingsofficier vroeg verbaasd waarom ik , met een technische achtergrond, niet als machinist o.i.d. zou willen gaan dienen....Ik antwoordde toen meteen..."Als ik **geen Marinier** kan / mag worden , dan heb ik hier verder niets te zoeken en wordt dan nog liever gewoon een Nukubu...." Later , bij het eindgesprek bekende de wervingsofficier dat hij toen al doorhad met een echte "*fanatieke dwaas*" te maken te hebben en had dat ook zo doorgegeven aan de Heren medici.....**GESCHIKT !!** Op 6 augustus 1973 opgekomen....

Anekdote 2 : 1973 Ceremoniële verplichtingen

Als jonge man heb ik altijd een gruwelijke hekel gehad aan kostuums ,stropdassen en strakke schoenen....eenmaal Marinier geworden moest ik er wel aan geloven en werd soms gedwongen om het blauwe tenue aan te trekken voor één of andere bijzondere happening..... Eerst was dat het tenue met Buis , een lekker loszittend jasje dat vrij soepel aan en uit ging met daaronder een blauw overhemd...later werd dat het tenue Barathea.....iets minder soepel en wat meer op een kostuum lijkend , eerst nog met een blauw overhemd , dat later werd verwisseld voor een wit overhemd.... Het grote voordeel van een jong goddelijk lijf met allerlei verschillende maten was wel dat ik naar Den Haag mocht om een maatpak aan te laten meten bij het centrale kleermakers-verzamelpunt.

Broekmaat 55 , colbert maat 64 , overhemd boordmaat 54 (dikke nek...) , mouwlengte extra lang , schouderbreedte extra breed , helm met punt maat 63 (grote kop) . Volgens de vrolijke kleermaker die mijn maten opnam had hij dit voor het laatst gezien bij een andersoortige primaat....n.l. : een *Gorilla* !

Ik sta daar een beetje schaapachtig rond te kijken in mijn groene KM-gaas-ondergoed (maat 5) en "geniet" van alle kleermakers-commentaren...Tot er één zo'n menselijk zakje –naai ineens hardop zegt..." *wij zijn eigenlijk dolblij met zulke welgevormde Mariniers , want dat betekent wel werk aan de winkel voor ons...*" Ik voel me ineens een heel belangrijke klant in het kader van de werkverschaffing voor het dienstvak " *kleermaker* ". Weg is alle valse schaamte !

Deze **proloog** is van belang omdat ik in de rest van mijn Mariniers-carrière regelmatig met mijn diversiteit aan fysieke afmetingen werd geconfronteerd , meestal met het "*voordeel schutter*" resultaat.

1. Bij aanvang van mijn EMV (1973) kreeg ik dungarees uitgereikt in de maat O.G. (= Ontiegelijk Groot) met op de linker borstzak nog het teken van de USMC ,

productiejaar 1947....wel lekker ruim gesneden....Zaten heerlijk , vielen lekker om je lijf en absorbeerden het waardevolle vergoten zweet.

2. Tijdens mijn EMV gaat mijn oudste zus trouwen met een Amerikaanse militair , dus alles en iedereen in uniform naar **Camp New America** in Soesterberg . Mijn opleidingsklas (201) wordt mede-begeleid door een eerste klas , de Marn. 1 Peter Zonnevylle. Van hem mag ik zijn dikke kamgaren pika jas met opstaande kraag lenen om er op de grote dag in ieder geval een beetje formeel uit te zien . Helemaal goed passend is het jasje niet , maar er is gelukkig geen Amerikaan die het opmerkt !

3. Het jaarlijkse feestje van de erewacht op het Haagse Binnenhof tijdens Prinsjesdag moet ik "*helaas*" missen omdat het aanmaken van een ceremonieel tenue + helm wel erg duur zou uitvallen....dus ik bewaak plichtsgetrouw de barak en alle bijbehorende belangrijke zaken die daarin gehuisvest zijn.

4. Uitzendingen naar de NA ? Géén wit pak vanwege de kosten die daar aan verbonden zijn , op MSK.Suffisant werd het witte pakken magazijn beheert door Sgtmarns. Terry Hillebrandt die mij , na één blik op mijn lijstje met afmetingen , meteen uit het magazijn verwijderde als een soort outcast , een echte "*Persona non Grata*". Ook daar dus geen (*verkleed-*)feesten en (*geüniformeerde-*)partijen mogen meemaken ! Althans..... niet als erewacht , maar soms wél als graag geziene gast in een soepel burgerkloffie !

5. Gelukkig waren de diverse latere gevechtstenues in iedere uitvoering ook in "*oversized*" verkrijgbaar , dus dat was nooit een probleem aangezien ik toch niet van dat getailleerde spul hield zoals sommige Yanks dat graag droegen.

Zoals jullie kunnen lezen is de kreet "*Kleren maken de man*" geheel aan mij voorbij gegaan , maar de smoelen van mijn Baksmaatjes ná iedere erewacht , feestdag of andere officiële happening was altijd onbetaalbaar.....en de leus "***het mooiste vermaak is Leed-vermaak***" was in mijn geval doeltreffend.... Meestal zorgde ik ervoor om bij de ingang van de barak mijn welgeklede Baksmaten op te wachten met een ijsje of een andere smakelijke snack in mijn volle mond zodat zij duidelijk konden zien dat zij zich géén zorgen hoefden te maken of ik mijzelf wel kon vermaken in mijn ééntje...Kameraadschap toch ?

QPO buddies !